

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE GOVERT DE ROOS, ANP

Barrie Stevens (74) vloog voor *Beter Laat Dan Nooit* de wereld over, maakte zijn debuut in *Goede Tijden, Slechte Tijden* en neemt komend najaar deel aan *Dancing With the Stars*. In de herfst staat hij in het theater met zijn soloprogramma *The Show Must Go On*. Na 55 jaar in ons land krijgt de geboren Engelsman deze maand eindelijk een Nederlands paspoort. 'Britse politici zijn beesten waar ik niet bij wil horen.'

**'Ik leek
haast
vergeten'**

Zeven jaar geleden werd prostaatkanker bij je geconstateerd. In je biografie *Vooraf Doorgaan* zeg je: 'Ik wil op deze manier niet ouder dan tachtig worden.' Hoe sta je daar nu in?

'Destijds stond ik volledig achter die uitspraak, maar nu wil ik er niet meer aan denken. Dat is al over vijf jaar! Ik leef nu een totaal ander bestaan dan destijds, een veel leuker leven waarin ik elke dag zin heb om op te staan. Ik krop mijn gevoelens niet meer op en als ik al ergens spanning in mijn lijf heb, dan laat ik die eruit masseren.'

In welk opzicht is je leven de afgelopen jaren veranderd?

'Ik ben een stuk zelfverzekerder geworden. Rond die periode had ik heel veel moeite de dagen te vullen met positieve dingen. Dan zat ik daar maar op dat huurkamertje achter Carré, en keek er helemaal niemand meer naar me om. Ik leek haast vergeten, want werk was er niet meer voor mij. Daardoor bleef ook een inkomen uit, en het beetje geld dat ik nog had, ging op aan vliegtickets naar Engeland, waar ik mijn oude vader van tijd tot tijd verzorgde. Ik was de enige die hij nog had. Alsof dat nog niet genoeg was, vertelden doktoren in het AMC me ook nog eens dat ik prostaatkanker had, nadat ik me bij hen had gemeld met kleine pijntjes. Ik vroeg me echt af waarom ik toch zo gestraft diende te worden. Was dit het begin van het einde en kon er een streep door alle positiviteit in mijn leven? Het maakte me verdrietig, maar tegelijkertijd had ik geen andere keuze dan te vechten voor de kansen die ik nog wel had. Voor de bestrijding van mijn ziekte kon ik kiezen uit opereren of vrouwelijke hormonen in mijn buik geïn- >

NIEUWE REVU ONTMOET BARRIE STEVENS

Waar? In restaurant Het Groene Paleis op het Amsterdamse Rokin. **Wanneer?** Op een woensdag. **Nog iets genuttigd?** Barrie een kommetje boerenyoghurt met een cappuccino, Revu een uitsmijter met brood harder dan kristal, plus een kopje thee. Hij praat deze middag voor het eerst over zijn soloshow, waarmee hij dit najaar langs 22 kleine en middelgrote theaters trekt. Het is een voorstelling waarin hij zijn kleurrijke leven uit de doeken doet, oude beelden toont en opnieuw een klein dansje laat zien.

jecteerd te krijgen. Ik koos voor dat laatste, ondanks het feit dat het alle seksuele lust bij me heeft weggehaald. Als ik nu een leuke jongen zie dan glimlach ik, maar daar blijft het verder bij. Seksueel plezier, op welke manier dan ook, is verdwenen en zal ook niet meer terugkomen. Ook daarbij vraag ik me af waarom mij dat toch is aangedaan. Ik moet ermee leren leven, maar aan de andere kant heeft het mijn leven ook gered. Ik hoop op een dag nog eens een partner te vinden die met dit gegeven het avontuur van een relatie wil aangaan. Het samen leuk hebben, maar 's avonds wel naast elkaar in bed liggen zonder dat er iets gebeurt.'

Hoe voelde je je op dat kamertje?

'Alleen en verlaten. Slechts een handjevol mensen zocht me op, en van Evert Santegoeds kreeg ik een enorme bos bloemen toen hij ontdekte dat ik zo ziek was. Dankzij theaterproducenten Hans Cornelissen en Ruud de Graaf, voor wie ik de musicals *Nonsens*, *Heerlijk Duurt het Langst* en *De Jantjes* mocht choreograferen, kwam ik langzaam weer meer in beeld in de theaterwereld waar ik zo van hou, en vandaag de dag is het zo'n gekkenhuis dat de agenda regelmatig vol zit. Wie mij dit jaren terug had voorspeld, had ik absoluut voor gek verklaard. De manier waarop alles een draai heeft gekregen, is echt krankzinnig. Ik was onderdeel van de totaal onverwachte tv-hit *Beter Laat Dan Nooit*, waarvoor ik plekken als Vietnam, Bangkok en Sri Lanka aandeed. Reizen die ik normaal gesproken niet kan betalen, maar waar ik nu ineens door RTL naartoe werd gestuurd. Dan heb ik toch niks te klagen? Ook mocht ik mijn debuut maken in een waar instituut als *Goede Tijden, Slechte Tijden*, neem ik dit najaar deel aan *Dancing With the Stars* en mag ik daarna ook nog eens het theater in met mijn soloprogramma *The Show Must Go On*. Alles komt ineens achter elkaar en ik geniet er met volle teugen van, want ik weet dondersgoed hoe vergankelijk alles is. Dit succes en alle bijkomende aandacht kunnen over één of twee jaar weer voorbij zijn. De jaren waarin ik ziek was, hebben

me zo in de verdommenis gebracht en mijn dagen zo zwart gekleurd, dat ik nu alles wil aangrijpen om kracht en energie uit het leven te halen. Zo neem ik tegenwoordig zangles, iets waar ik intens gelukkig van word. Mijn voormalig partner Leen Jongewaard was altijd trots op zijn mooie, lange danstrutje met volle bos haar, maar Jezus Christus, wat kon ik volgens hem toch vals zingen. Daar doe ik nu iets aan en het gaat steeds beter. Laatst hoorde ik een opname van mezelf terug op zo'n oude bandrecorder die ik tijdens mijn lessen gebruik en ik was niet ontevreden. Een enorme overwinning op mezelf en iets waar Leen waarschijnlijk apetrots op zou zijn geweest.'

Je vader ook?

'Ik hoop het, al heb ik niet het idee dat er na de dood nog ergens een plek is. Klaar is klaar en daar ben ik volkomen happy mee. Ik heb nergens een gevoel van schuld en ben in alle opzichten dankbaar voor de hulp die ik hem heb kunnen bieden, tot op het laatste moment waarop ik dacht: och, was je nu maar dood. Mijn vader overleed vijf jaar geleden op 93-jarige leeftijd en kon op het laatst helemaal niets meer. Hij is altijd zo'n mooie en verzorgde man geweest en eindigde als iemand die enkel nog voor zich uit kon staren zonder iets te zeggen. Mij herkende hij op een gegeven moment niet meer als zoon, met een groot bord met daarop mijn naam probeerde ik hem gedag te zeggen. Afgrijselijk om te ervaren en fijn dat zijn strijd wat dat betreft gestreden is. Hij verdiende de rust die hij nu heeft. Misschien dat ik daarom ook zo strijdlustig ben en voor ouderen een voorbeeld wil zijn in hoe het ook kan. Geef niet op, maak wat van het leven en accepteer dat je daar zelf ook wat voor moet doen. Het komt niet vanzelf naar je toe. Je moet kansen zelf creëren of met beide handen aangrijpen.'

Kom je, nu je vader er niet meer is, nog weleens in je geboorteland?

'Zelden. Af en toe een kort bezoekje, maar dat land is voor mij een afgesloten hoofdstuk. Kort na zijn dood heb ik samen met mijn beste vriend en ex-partner Hans Möller zijn bungalow in Guildford opgeknapt, en ik was ook van plan daar te gaan wonen. Van dat idee heeft hij mij gelukkig snel weten af te praten, want zo afgesloten van de buitenwereld had ik niet het geweldige bestaan kunnen krijgen dat ik nu heb. Leuk, zo'n prachtige omgeving en fijn huis in de natuur, maar dat heb je op een gegeven

moment ook wel gezien. Ik heb pa's huis in Engeland daarom maar verkocht en van dat geld hier in Amsterdam een appartement aangeschaft. Ik voel me hier op mijn plek en ben na 55 jaar zelfs van plan eindelijk officieel Nederlander te worden.'

Want dat ben je nog niet?

'Toen ik hier als jonge knaap kwam, moest ik me melden bij de vreemdelingenpolitie. Zij gaven de benodigde toestemming om hier te mogen werken en na een aantal verlengingen kreeg ik een verblijfsvergunning. Een Nederlands paspoort heb ik echter nooit gehad, en dus ben ik altijd alleen Brit gebleven. Nu, met de hele Brexit-problematiek, ben ik echter bang dat Engeland op een gegeven moment haar burgers terug gaat roepen en lijkt het me tijd voor het Nederlander-schap. *An Englishman in Mokum!* Bovendien, wat heb ik überhaupt nog in Engeland te zoeken? Er woont geen familie meer en ik zal er nooit aan de bak komen omdat daar in mijn vakgebied al genoeg briljante mensen rondlopen. Engeland is wat dat betreft nog steeds het walhalla voor theater. Ik ben in een halve eeuw een echte Hollander geworden en denk en droom ook in het Nederlands. Enkel mijn Britse accent is voor anderen nog een aanwijzing dat ik daar vandaan kom. Gesprekken in het Nederlands kan ik prima volgen en voeren, al heb ik er soms nog weleens moeite mee de diepere betekenissen van een zin meteen te begrijpen. Soms zeggen vrienden of collega's iets met een bepaalde intonatie om aan te geven wat ze daadwerkelijk bedoelen en dat pik ik niet altijd direct op.'

Gaat dat paspoort lukken?

'Ik heb inmiddels een go. Een tijdje terug ging ik naar het gemeentehuis van Amsterdam en kwam ik aan de balie bij een Turkse mevrouw te zitten. "Oh, wat leuk dat u hier bent. Ik heb u gisteren nog op televisie gezien," zei ze enthousiast. Had ik even mazzel. Ze speurde direct voor me in haar computer en had na flink wat getyp goed nieuws voor me: "U kunt een Nederlands paspoort krijgen en de Engelse nationaliteit hoeft u er niet voor op te geven," vertelde ze me. Fantastisch nieuws, natuurlijk, al had ik die dubbele nationaliteit echt wel laten varen als dat er voor nodig was geweest. Ik wil hier nooit meer weg. Sterker nog; na mijn overlijden zorgt Hans ervoor dat ik op de begraafplaats bij Sloterdijk naast Leen kom te liggen. Zo'n 185 euro voor het paspoort en een handtekening later stond ik weer buiten. In

'Als ik een leuke jongen zie dan glimlach ik, maar daar blijft het verder bij. De medicijnen hebben alle seksuele lust bij me weggehaald'

maart mag ik 'm ophalen en kan ik mijzelf eindelijk een van jullie noemen.'

En dat allemaal door de Brexit.

'Ik ben zo teleurgesteld in die hele politiek daar. Zoals ze er tegen elkaar tekeer gaan, gekken zijn het. Qua politici zijn de Britten beesten waar ik niet meer bij wil horen. Theresa May heeft altijd de moed gehad om vast te houden aan haar overtuiging en die volhardendheid heb je in zo'n belangrijke functie natuurlijk ook nodig, maar toch is er ook een aantal dingen misgegaan. In mijn optiek heeft ze de fout gemaakt doof te blijven voor andere geluiden en niet open te staan voor andere inzichten. Had ze dat wel gedaan, dan was ze misschien wel wat verder gekomen dan de ellende waar ze nu in zit.'

Moet je als premier vasthouden aan je eigen idealen of dienend zijn aan de wens van de meerderheid?

'Je moet een land en een volk besturen en daarbij altijd je oren en ogen openhouden. Als ik een choreografie doe, dan moet ik verdomme wel weten waar ik het over heb. Ga ik staan twijfelen, dan doet de cast dat uiteindelijk ook. Engeland en Amerika zijn als grootmachten momenteel het lachertje van de klas omdat hun leiders naar niemand willen luisteren. Kijk naar Trump; hoe kunnen ze zo'n man op zo'n plek zetten? Hij wil een muur bouwen en daar meteen een grote zak geld voor zien. Krijgt hij dat niet, dan zet hij de overheid gewoon op slot en zitten honderdduizenden ambtenaren wekenlang zonder inkomen. Flikker toch op, dat is toch krank- ➤

‘Er waren bij GTST klachten over acteurs die hun script niet kennen. Je moet je shit op orde hebben en na twee keer repeteren de scène erop knallen’

zinnig? Hoe kun je dan beweren er voor alle Amerikanen te zijn? Een deel daarvan zet je letterlijk in de kou! Die idioot is alleen maar met zichzelf bezig en ik hoop dat de mensen daar slim genoeg zijn hem straks niet opnieuw tot president te kiezen. Doen ze dat wel, dan deugt dat land gewoon niet.’

Zoals jij een mening hebt over deze politici, zo kunnen de kijkers deze ook gaan vormen wanneer je straks meedoet aan *Dancing With the Stars*. Waarom zit je er eigenlijk niet als jurylid?

‘Ik heb te kennen gegeven dat die rol mij ook leuk zou lijken, maar ze hebben toch andere plannen met me. Het is een interessant gegeven dat ik straks word beoordeeld door mensen die

ik andersom net zo goed had kunnen beoordelen, maar aan de andere kant: op mijn leeftijd is dit voor mij misschien wel de laatste kans zelf nog iets op die dansvloer te kunnen laten zien. Die juryrol is misschien iets voor volgende seizoenen, wie zal het zeggen? Ik ken het origineel *Strictly Come Dancing* van de BBC en weet dat bekende gezichten moeten meedoen, maar ik hoop dat ik het voor mezelf ook niet te veel romantiseer. Daar dansen, als je het goed doet acht weken lang, is namelijk een behoorlijke uitdaging. De eerste twee uitzendingen gaat er niemand van de elf dansparen naar huis, dus ik moet sowieso aan de bak in de sportschool om goed in conditie te zijn. En uiteraard, na de eerste aflevering zullen Twitter en Facebook vast en zeker vol staan met allemaal mensen die er

iets van vinden. Maar kijkers hebben toch altijd al wel een mening over me gehad. Tot een paar jaar geleden was ik daar altijd enorm mee bezig, maar als ik zo eerlijk mogelijk naar mezelf ben en anderen met respect behandel, kan ik mezelf recht in de spiegel aankijken en eventuele kritiek nu gemakkelijker naast me neerleggen.’

Bestaat er over jou een hardnekkig vooroordeel?

‘Ja! Dat ik ontslagen zou zijn bij de *Soundmixshow*. Tien jaar heb ik daar in die jury gezeten, toen ik er in goed overleg met Joop van den Ende een punt achter zette. Toch deden er in dat jaar erna de wildste geruchten de ronde en belde Henny Huisman me uiteindelijk op om te vragen of ik wilde terugkomen. Toch heb ik dat toen niet gedaan, om te voorkomen dat het zielig voor mezelf zou worden. Ik had al afscheid genomen dus het was mooi zo. Laatst waren Henny, Jacques d’Ancona en ik te gast in de talkshow van Margriet van der Linden, en zat ik tussen beide heren in, terwijl mijn oude rol er altijd een aan de zijkant was. Ik was daardoor letterlijk het middelpunt en voor de verandering eens niet de sidekick van Henny. Dat onderdanige gevoel dat ik toen had, is nu helemaal weg. Ik durf mijn bescheidenheid gemakkelijker te laten vallen en mezelf meer bloot te geven. In *Beter Laat Dan Nooit* zelfs letterlijk door in mijn zwembroek in beeld te verschijnen. Soms moet je de confrontatie met jezelf aangaan en niet zo bezig zijn met wat anderen daar later van zullen vinden. Mensen hebben zo vaak een vooroordeel klaar zonder de persoon in kwestie te kennen. Neem iemand als Olcay Gulsen, wat daar niet allemaal over gezegd en geschreven is. Ik ken haar echter als een stoute meid die stiekem mijn deelname aan *Dancing With the Stars* een zetje gegeven heeft. Presentatrice Chantal Janzen kwam er in *RTL Boulevard* over praten en die twee hebben van tevoren afgesproken dat mijn naam in de live-uitzending geopperd zou worden. Nou, je begrijpt het: binnen een paar dagen was het geregeld.’

En dan vergeten we *Goede Tijden, Slechte Tijden* bijna...

‘Die samenloop van omstandigheden is helemaal bizar. Ik speel in die serie de vader van Anouk

Maas, iemand die ik in mijn jaren als artistiek directeur van de Fontys Hogeschool in Tilburg nota bene nog heb lesgegeven. Zij en William Spaaij staken altijd boven de rest van de klas uit en hadden iets speciaals. Het is dan ook niet gek dat ze beiden in de tv- en theaterwereld terecht zijn gekomen. Anouk reageerde superenthousiast toen ze hoorde dat ze vanaf nu mijn dochter is en ik heb er ineens een kind bij, haha. Omdat GTST heel veel teksten leren is en ook nog eens in het Nederlands, heb ik haar meteen gevraagd bij mij thuis te komen repeteren. Recentelijk zijn er bij de leiding van de serie klachten binnengekomen over acteurs die hun script niet kennen en ik wilde dat koste wat kost voorkomen.

Je komt daar in een keurslijf terecht van een on-Hollandse organisatie met strakke discipline. In mijn jonge jaren kon er nog weleens nonchalant worden omgegaan met opnames, maar hier krijg je daar de kans niet toe. Je moet je shit op orde hebben en na twee keer repeteren de scène erop knallen. Draag je in een bepaalde scène bijvoorbeeld een sjaal terwijl je die voor de continuïteit van het beeld eigenlijk af moet doen, dan komt er direct iemand van de kledingafdeling aanrennen om dat te corrigeren. Voor die discipline kun je alleen maar respect hebben.

De allereerste draaidag staat me nog helder voor de geest: oh jee, daar gaan we dan, nu is er geen weg meer terug. Het zweet brak me letterlijk uit bij die eerste scène, maar geleidelijk aan ging het steeds beter. Mijn nieuwe collega’s zijn ook ontzettend behulpzaam. Mijn bulderlach komt helaas niet voor in mijn scènes; mijn personage kampt met een behoorlijke schuld en maakt zodoende een hoop drama mee. Dat krijg je ervan als je zo nodig toneel wilt spelen. Verder ben ik echter gewoon dezelfde Barrie. Ik loop niet rond met een pruik of plaksnor. Ik ben benieuwd hoe het in de komende periode op straat zal gaan. De jongere generatie die mij nu misschien nog niet kent, zal me straks wellicht naroeppen. Ik heb me daar totaal niet op voorbereid.’ ✕